

[Aase Olesen]

Jeg kan give tilslutning til den afvisning, som både ministeren og socialdemokratiet og CD har givet udtryk for her.

Jeg skal ikke forlænge debatten meget, blot gøre forslagsstillerne opmærksom på, at der er sket væsentlige ting siden, og at der er væsentlige ting på vej siden denne vedtagelse.

Jeg tænker for det første på overgangen til kontantvurdering, som i hvert fald har betydning, at for det område, der ikke allerede er omfattet af ejerboligfradrag, får man kontantvurderet sin faste ejendom, og det vil sige, at det formuetillæg, der indgår i socialindkomsten, er væsentlig mindre, også relativt set, end det, som blev vedtaget ved lovens ikrafttræden.

For det andet synes jeg, det kunne være interessant i udvalget at få belyst, hvor mange kvinder der egentlig er berørt af dette. Jeg er nemlig temmelig sikker på, at vi er oppe på et indtægtsniveau, hvor kvinder slet ikke bevæger sig. Det siger egentlig noget om, hvem det er, vi har berørt med denne lov: det er kun de allerhøjeste indtægter, folk, som trods et handicap, eller inden de har fået et handicap, har fået en meget langvarig uddannelse og derfor sidder i meget gode job eller har en meget stor formue, som ikke er bundet i deres ejerbolig. Jeg tror egentlig, det siger en hel masse, når vi ser, at det i hvert fald er indtægtsgrupper, kvinder ikke bevæger sig i.

Derfor vil jeg give fru Yvonne Herløv Andersens ret, når hun indrømmer, at vi har brudt princippet om kompensation. Det tror jeg også at andre partier bliver nødt til at indse at man er nødt til; ellers bør vi i hvert fald diskutere, hvad et handicap er. For sagen er jo, at med denne kompensations snak kompenserer man for en ganske bestemt slags handicap: de fysiske. Man kompenserer ikke, hvis folk er lidt dårligt begavet. Man kompenserer ikke, hvis folk har et socialt handicap. Man giver ikke kompensation til folk, der aldrig nogen sinde kan komme til at tjene garantilønnen. Hvorfor egentlig ikke? Med det skattesystem, vi har – jeg gad vide, hvornår vi får ændret meget ved det – skal alle mennesker i dette land være med til at betale denne kompensation til de allermest velindtjenende mennesker. Det kan man kalde kompensation, men så er man forpligtet

til at diskutere, hvordan man vil kompensere alle øvrige handicap.

Tinning (VS):

Vi vil naturligvis meget gerne være med til at diskutere indholdet af handicapbegrebet. Derudover handler dette stort set om det, vi har været inde på én gang i dag, nemlig kompensationsbegrebet i forbindelse med handicap. Det er klart, at vi stadigvæk mener, at det må være sådan, at det mindste man gør, er at kompensere økonomisk. Så hedder den klassiske indvending jo – det er også den, socialministeren har været inde på tidligere – at det er nødvendigt at lave en omfordeling, eller hvad man nu vil kalde det, inden for de offentlige budgetter. Der synes jeg, det er godt, at vi har en socialminister, som er helt på det rene med, at det selvfølgelig er helt og aldeles meningsløst at diskutere socialpolitik uden at diskutere det i sammenhæng med først og fremmest boligpolitik og arbejdsmarkedspolitik.

Når vi diskuterer omfordeling, er vi altså nødt til – bare for at tage et enkelt lille eksempel, der kunne findes masser – at se i øjnene, at det, vi opererer med herinde, er en regering, der har fremlagt en martspakke, som siger, at vi skal bruge 700–800 mill. kr. om året de næste 3 år for at sikre os imod, at der bliver nedlagt flere praktikpladser, samtidig med at man udmærket ved, at der eksisterer i hvert fald 70.000 godkendte praktikpladser, som kunne bruges ved hjælp af politisk tvang, men det ønsker man ikke at anvende over for arbejdsgiverne. Det siger vel tydeligere end meget andet, hvad det er, dette drejer sig om, nemlig nogle politiske prioriteringer.

Vi har det sådan, at vi ikke vil ind på brud, modifikationer eller lempelser, eller hvad man kan kalde det, af kompensationsprincippet i forhold til handicap, men vi vil selvfølgelig meget gerne være med til at pege dels på områder, hvor vi mener at man kunne skrabe nogle flere penge ind, dels på områder, hvor vi mener at man bruger nogle penge forkert, det har vi gjort så tit. Men lige netop dette eksempel siger meget tydeligt, at det, regeringen godt vil, det er at vende sig imod lovforslag, der koster 40 mill. kr., som det sidste gjorde, og det her er vist af størrelsesordenen 6–7 mill. kr., eller måske endda